

NØVN

Halda er farin

Ein fyrimynd er farin. Halda Olsen, fødd Gregersen, ættað úr Guttastovu í Syðrugøtu, rakk 87 árum, nú hon viknaði gamlaárskvøld, og fór stillislíga yvir um til sín æviga hvíldarstað; staðin, sum hon so trygt sá fyri sær nærkast og skuldi flyta til.

Halda kom sum ung genta til Havnar, giftist Jákupi Paula á Lava, sum var postmaður í Havn. Tey fingu Per og Elgeir. Tað serliga við Haldu var, at tað lá henni til at hava umsorgan fyri øðrum. Trongdi onkur í familjuni til móðurliga umsorgan, so gav hon burturav

frá sær. Foreldur og verforeldur tók hon sær trúliga av, tá tey blivu óhjálpin, tað sama við eldru systrunum. Hon tók sær av teimum, sum vóru tey hennara egnu børn. Eisini vit og børn okkara kendu hennara umsorgan og nærveru frá fyrsta degi. Eingi nevnd og eingi gloymd.

Halda misti mannin, meðan hon var í góðum árum. Tann brotsjógvin tók hon, og reisti av nýggjum eitt heim í Keypmannahavn, sum hálvvaksnu dreingirnir við vinfólki teirra kunduleita til – fáur hevði gjørt tað henni eftir. Seinni knýtti

hon familjubond við Aksel Simonsen í Hoyvík. Hansara børn tók hon til sín, og tey, ikki minni, kendu nýggjan fløva í heiminum. Soleiðis var Halda. Hon gav so nógv. Í sjevtíðunum tók hon

sær útbúgvingar í – ja, fakøkinum at hava umsorgan fyri og vera um fólk, ið trongdu hjálp. Og lagnan lagaði tað so, at hon í mong ár fekk høvið at hava leiðsluna á tí, vit kalla Ellisheimið á WU

Hammershaimbsgøtu 7 í Havn; haðani hon andaðist, meðan vetrarsólin setti handan Reynið. Ein viti slóknaði.

Halda var glað fyri lívið. Mótgongd bar hon við fyrimyndarligari virðing. Viðgongdina býtti hon ríkliga út til øll okkum, sum møttu henni á lívsvegnum. Hon fortaldi okkum um ljósglottar í trongdarlætum og um gleðina, sum styrkti, tá hon hevði viðgongd. Hon lat sítt hjarta upp og legði alt hetta so inniliga í okkum. Eg haldi hon gjørdi tað tilvitað, fyri at rudda okkum tann góða vegin gjøgnum lívið. Ja,

soleiðis kunnu summi vera øðrum ein fyrimynd og til uppbygging á ein serliga gevandi hátt.

Eftirmælið hennara er, sum um vit hoyra hana: “Alt gott skal fylgja tykkum allar dagar tykkara.”

Vit blivu ríkliga signað; vit, sum kendu Haldu, og hon fer ongantíð frá okkum.

Harrans friður veri við minninum um eina mammu, fosturmammu, vermammu, ommu, langommu og trúgva vini okkara, Haldu Olsen.

P og S

... Látin er hann Niclas á Burgundiu

var bara tá politikkurin kom á dagsskránnar, at vit sótu á hvør sínari gongustjørnu. Diametralir mótsetningar, hann sambandsmaður og eg tjóðveldismaður, men tibatetur hava vit megnað at rætta okkum inn soleiðis um okkara leiðir, at til ber at samtala tvørtur um politisk mørk, annars steðgar alt samskipti upp, og oyggjin verður, til miklan trega fyri øll, klovín í tvinnar lutir í øllum málum - av tjóðskaparmálinum.

Hann var fryntligur, mangan ómetaliga skemtiligur, og tú hómaði altíð eina latentu ferð í honum, hóast hann steðgaði á eina løtu og útstoytið ikki samsvaraði við viljan at flyta seg skjótari enn øll onnur. Vit sum hava búleikast við fjørðin hava varnast, at dagarnir vóru langir. Ómetaliga drúgvir mangan. Áðrenn tey flestu vóru frammí, fór hann stimandi út um Saltnes, út um Grynuna, og ofta vóru tey flestu farin niður í rekkjuvæðina, tá ið siglingarljósin dagaðu undan Nesinum aftur. Tað kemur mær fyri, at tú kanst hava arbeitt í hundráð ár, hóast gregorianski kalendarin sigur, at tú bara fekst 68 ár upp á hespuna, og øvut kanst tú liva í hundráð ár, og bara hava arbeitt í 32 av teimum. Helst er hetta ikki eitt val, heldur samanskrúvingin av íleguni,

anatomiska løðingin, sum skrykkir so ymiskt í hold og heila. Hann spardi ongan tíð seg sjálván, gekk altíð fremstur. Ivaleyst hevði hann sum øll vit deyðiliga onkrar skavankir, koblaði onkra lötuna burtur frá hesum ekstremt harða arbeiðslívinum, sum hevði slitið kroppin upp í nakka. Rendi seg okkurt andarhaldið í Skallagríms Egil, sum víusangarin kári p. so skemtiliga kann lýsa tær lötturnar, ið sanniliga eisini kunnu vera góðar. Kortini kámar hetta alt als ikki fyri, at maðurin var ein brandur og ein björn sum sjálvstøðugur vinnurekandi dastið av lívinum, og tað krevur sanniliga sín mann.

Hann var ikki funktionertýpan. Hevði helst verið vorðin óður í høvdinum, skuldi hann sitið dagin langan aftanvert eitt skrivaraborð við sátum av pappír. Hann treivst best á frontinum, sum generalur á hermótinum. Magnus Dam Jacobsen rør í bókini framundir, at kendi skiparin hjá Jack London, Ulf Larsen, onkuntíð hevur verið uppi og vent niðri á banjaranum á Kongshavn. Kanska hava teir báðir Niclas umrøtt hesa útdoyggjandi rasuna. Andsagnirnar hittast, tá ið Ulf finnur hitt heimsfjara, blóðleysa og forfínaða andsmenni, Van Veyden, í tokuni

á Thames ánni í San Francisco. Van Veyden gerst kokkadrongur. Og Magnus heldur fram: “Eyguni lýsa sum mureldar, Veyden skilir einki. Skilir ikki, at Ulf Larsen er Gud og Djævul og hevur víðurkent hetta. At skipið er hansara kongadømi, jørðin øll. At hann trýr uppá viljan, tað einstaka menniskjað. At eitt menniskja fyrst og seinast bert hevur ein vin, seg sjálván. At evnini eru, at síggja tættirnar í sjálvum sær. Sjálvur at flætta sær togendar og spleisingar. Ulf Larsen er handan allan eyman og sentimentalan romantik. Hann sær verðina, sum ein bardaga, eitt ørgryn timer av móguleikum.”

Góður mundi hann kortini vera at vera við, Niclas, tí menn hava siglt saman við honum í mansaldrar, teir stóðu við lúnningina á morgni og á seinum náttartíma, sveiggjaðu við maritimu broytuni, konverteraðu sandin úr havsins djúpu námum til stórar havnir, skúlar og sethús í óteljandi tali, - men nú var fjørðurin rógvin. Kapprógvingin á føroyskum firðum og vágum, eitt nú við Tjaldri-num á ungum árum, tá ið vundið varð burturúr øllum, og kapprógvingin ímóti egnum evnum, hóast tey vóru óvanliga máttmikil, er nú søga. Niclas er farin um jarðisku sýnina, nú stóðu inn-

siglingarvitarnir yvir eitt, og hann smoygdi sær varislíga inn um tær himmalsku grindir, og situr nú við fótur Hansara, sum øllum ræður. Friður verið við minninum um frægan mann.

Skoðandi út ígjøgnum gluggan, her á Havnarskrivstovuni, vetrarniðan kámar alt fyri eygunum, síggjast ljósini um keysingina á Burgundiu framvegis skyggja sum mureldar í sævarmálanum. Friður er á henni og eitt ávíst sorgblíðni, dandar saman við æðunum á floti, men samstundis liggur hon sum eitt súmbol um, at tað kann grógvá um gangandi fót. Eftirburðurin Bárður tók handverkið upp eftir pápan og synirnir Álvur, Anfinn og Jan hava ment virkseimið hjá abbanum og pápanum munandi hesi seinru árin. Sigla um Norðurhøv á seks kjølum og á høvuðsskrivstovuni úti á Rókalandinum logar í kertum frá morgni til myrkurs, og frekvensurin á goymsluni við alskyns sandsløgum er vaksandi. Grabbað verður til og frá, hildið verður fast um tað kenda gebetið, samstundis sum sjónin, víðsjónin, skoðar út í hina stóru havsbrúgv.

Tað eru tey, sum ikki hava livað til fánýtis.

tórbjørn jacobson

Hjartaliga takka vit fyri sýnda samkenslu, tá kæri maður, pápi, verpápi, abbi og langabbi

Andrup Johannesen
Tórshavn

andaðist og varð jarðaður.

Tøkk til prestarnar Bergur Debes Joensen og Una Næs fyri góð og troystargóð orð í kapellinum og í kirkjuni. Tøkk til kirkjutænarar og sangarar. Tøkk til heimarøktina og tykkum á B6, G3 og somuleiðis tykkum á Tjarnagarði. Tøkk fyri blómur, kransar og peningagávur til ungdomsarbeiðið hjá Havnar Bóltfelag. Ein serlig tøkk til Havnar Bóltfelag og HB Stuðlar í sambandi við ervið. Tøkk til tykkum mongu, sum fylgdu Andrup til hansara seinasta hvíldarstað.

Familjunnar vegna
Hilma, Birgir og Petur Ove